

door de massale verspreiding van het antoniusvuur in het dorpje Pont-Saint-Esprit deels het zicht verloor: uiterlijk kunnen deze mensen niet minder met elkaar te maken hebben, wa-

hun verhalen met elkaar resoneren. Ook dialogeren de *interviewees* over de interfaces heen als waren het levende acteurs. In *Perhaps all the dragons* holt de poëzie de werkelijkheid achter-

van het toeval al voor je gelegd. Het beeldscherm, waarbinnen alles minutieus gecomponeerd is, van de props aan de muur tot de spreekpauzes toe, geeft je blik een te nadrukkelijk kader. *Per-*

len, maar het is activerender als je daarmee je eigen script mag schrijven en niet weet of je het spoor van de poëzie of de realiteit volgt.

CHARLOTTE DE SOMVIELE

en sprokkeld
er verhalen

Magische begrafenis van Rameau

KLASSIEK ★★★★★
Requiem pour Rameau

Capriccio Stravagante & Collegium Vocale
Gent o.l.v. Skip Sempé
Gezien in Concertgebouw Brugge op 9/5

Jean-Philippe Rameau werd dit weekend in stijl ten grave gedragen. In het Concertgebouw Brugge weerklonk de muziek die in 1764, 250 jaar geleden, op zijn begrafenis geklonken heeft. Een tikkeltje luguber, niet? We hielden onze zakdoeken al klaar. Eclectisme troef op zo'n 18de-eeuwse begrafenis. De *Messe des morts* van Jean Gilles werd meer dan 50 jaar voor Rameaus overlijden gecomponeerd, maar groeide tijdens de 18de eeuw uit tot een klassieker. Er ging destijds geen begrafenis voorbij zonder Gilles' dodenmis, zelfs Lodewijk XV werd op de tonen van Gilles naar zijn laatste rustplaats gedragen. Dwars daar doorheen weerklonken fragmenten uit Rameaus toen nog altijd hypermoderne theaternuiziek, omgewerkt tot Latijnse misdelen. Vintage Franse barok zij aan zij met het allernieuwste van toen. En om die hybride mix te vervolledigen, kregen we ook nog een

sferen. Zijn muzikanten speelden met een hechte kamermuziekattitude en leken, ondanks Sempés onduidelijke directietechniek, meestal precies te begripen wat hij bedoelde. Magie heet dat. De avond eindigde met bont applaus en een onvervalste tranentrekker als bisnummer.

ANNEMARIE PEETERS

DE STANDAARD 12/5

onvervalste Italiaanse opera-aria geseveerd, vermomd als een vroom 'Pie Jesu'. Muzikaal gezien leek Rameaus uitvaart verdacht veel op een goed feestje. Een exuberante koffietafel met verfijnde gebakjes, ontroerende verhalen en op het einde een stel zatte tantes: zoiets. In de muziek van Gilles wisselden treurende frases af met jubelende dansritmes. Het 'Pie Jesu' swingde met een excellente Judith van Wanroij de pan uit en de Rameau-fragmenten smaakten vooral naar meer. Skip Sempé en zijn ploeg, voor de gelegenheid aangevuld met de zangers van het Collegium Vocale Gent, zetten een puike prestatie neer. Sempé tekende de elegante contouren van de muziek mooi uit - helemaal op z'n Frans - en schilderde tegelijk indringende

Muzikaal gezien leek
Rameaus uitvaart
op een goed feestje

Schuilen onder de huilboom

JEUGDTHEATER ★★★★★
Wat er gebeurde terwijl de mussen
de polka dansten (8+)
Schipers & Van Gucht.
Gezien in Het Paleis op 3/5, nog tot 25/5

Het is zo'n meisje om wie leeftijdgenoten met een grote boog heen lopen. Van wie ze zelfs een tikkeltje bang zijn. Een zotte doos van het vrijpostige type. Een explosieve meid ook. Zie hoe ze blauw krijt in haar mond propt. Hoe ze haar pas aangeleerde spreidstand demonstreert. Maar ook hoe ze hard tegen een muur aan knalt, in de hoop dat haar moeder sneller zal opdagen als ze alvast een potje begint te huilen. Anderhalf uur staan we met dit meisje op wacht, na schooltijd aan de poort. De tijd dodend. Wachtend. We delen wat er nog in haar broeddoos overblijft, want zelfs daar maakt ze een spelletje van. Geregeld zijn er momenten van angst en inzinking. Lijkt het meisje het te willen opgeven. Op de koop toe begint het uit een boom van metalen buizen nog te druppelen ook. Het wordt een wenende boom, die meehuilt met haar

ellende. Maar telkens stuwt de wilde fantasie haar weer voort. Of gaat de jongezieltjesfilosofie met haar aan de haal. Waarom je nooit kunt weten of je de juiste of de foute vragen stelt. Waarom het leven geen goede dingen verzint. Je ziet en hoort een vroegwijs kind, rondstuitend in haar eigen wereld. Een wereld waarin ze iedereen graag zou meetrekken, kletsnat door alle plassen heen.

Verwacht niet het
onverwachte, maar
zoek het zelf op

Regisseur Jellie Schippers en ontwerper Myriam Van Gucht zijn te gast bij Het Paleis met een heftige, beeldende theatermonoloog. Ze claimen onze sympathie voor dit losgeslagen mini-projectiel. In één beweging zingen ze ook de lof van de vindingrijkheid. Verwacht niet het onverwachte, zoek het zelf op: onze verbeelding laat ons nooit in de steek.

Actrice Janne Desmet verandert voor onze ogen in een kleine durfal. Met onstuitbare energie, snel schakelend, stort ze zich in de veeleisende rol. Hoe eerlijk en open ook de blik van het personage, haar onvoorspelbaarheid zou haar leeftijdgenoten weleens schrik kunnen inboezemen. Wie durft de plas in?

GEERT VAN DER SPEETEN